vi Landmænd ikke saa meget lægge Vægten paa at faa vore Varer over til England paa en billigere Maade som paa at faa dem derover i den bedst mulige Tilstand. En Øre mere for et Pund Flæsk og en Øre mere for et Pund Smør betyder en Merindtægt for det danske Landbrug af c. 2 Mill. Kr., saa det er navnlig derpaa vi lægge Vægten.

Indenrigsministeren (Hørring): Jeg vil udtale min Glæde over, at den Forespørgsel, der er fremsat i Dag, er kommen frem angaaende et Forhold, der har en saa stor Betydning for Landbruget, at det turde være meget heldigt, at der her er givet en Anledning til at omtale disse Forhold og tillige en Opfordring — kunde jeg gerne sige — til Regeringen om at tage dem under nærmere Overvejelse, for saa vidt en saadan Opfordring var nødvendig. Det har den imidlertid ikke været, idet de Forhold, her er Spørgsmaal om, i en Aarrække have været under stadig Overvejelse i Ministeriet saaledes, at man har søgt at gøre, hvad man kunde, for at fremme Farten mellem Esbjærg og Parkeston paa Grundlag af den bestaaende Kontrakt. Men et ganske andet Spørgsmaal er det jo, om man ikke maa gaa til en mere radikal Forandring i en eller anden Retning, og det er dette, jeg skal tillade mig at udtale mig nærmere om. Med Hensyn til Vigtigheden af hele Eksportspørgsmaalet til England skal jeg henvise til, at saaledes som Forholdene nu ere, have vi en Udførsel af Smør til England af i alt 118 Mill. Pund og af Flæsk af 92 Mill. Pund, det vil sige saltet Flæsk. Jeg skal i de Bemærkninger, jeg ønsker at fremsætte, kun omtale disse to Varer. Der er jo flere andre Varer, der ogsaa have stor Betydning, men det vil være klart, at jeg kom til at drukne i Tallene, hvis jeg skulde nævne dem for alle de forskellige Poster, og det er af denne Grund, at jeg holder mig til de to Hovedvarer: Smør og saltet Flæsk. Denne Varemasse føres til England til 6 eller rettere sagt 4 forskellige Steder, nemlig Parkeston og London, Grimsby og Hull samt Newcastle og Leith, og den føres derover af 3 indenlandske Selskaber: det forenede Dampskibsselskab, det jydsk-engelske Selskab og Randers Dampskibsselskab, og af 2 udenlandske Selskaber, et i England og et i Skotland. Varemængden overføres i 12 Rejser ugentlig, deraf udfører det forenede Dampskibsselskab 9, de jydske den ene, og de udenlandske Selskaber de 2. Men den Varemasse, der saaledes føres over, fordeler sig meget forskellig paa de forskellige Udførselshavne, enten det er Smørret eller Flæsket. For Smørrets Vedkommende er Forholdet nemlig dette, at der fra Esbjærg til Parkeston kun udføres 11 Mill. Pund eller 9 pCt. af hele Massen; den øvrige Del af Smørret gaar dels fra Esbjærg til Grimsby — det er kun 6 pCt. — dels fra Kjøbenhavn: 54 pCt, og endelig fra det øvrige Land 31 pCt. Omvendt forholder det sig derimod med Flæsket. Af Flæsket gaar 69 pCt. fra Esbjærg, og Resten fra det øvrige Land. Naar man taler om Klager, der ere fremkomne angaaende Eksportforholdene, ville de Herrer se, at naar disse Klager angaa Smørret, er der i og for sig kun en ringe Sandsynlighed for, at Klagerne ramme Routen Esbjærg—Parkeston. Det er jo en saa ringe Del af Smørret, der gaar denne Vej, at der er mere Sandsynlighed for, at Klagerne i Virkeligheden sigte til de andre Eksportrouter og det saa meget mere, som det er vitterligt, at Foranstaltningerne om Bord til Bevaring af Smørret paa disse Router ere ringere end paa Esbjærg—Parkeston Routen. Anderledes forholder det sig derimod med Hensyn til det salte Flæsk. — Af de forskellige Router, jeg her har omtalt, er kun en eneste, nemlig Esbjærg—Parkeston—London, understøttet af Staten, og det er ogsaa kun denne, for hvilken Regeringen kan have noget Ansvar, naar der er Spørgsmaal om de Vilkaar, under hvilke Eksporten finder Sted, og navnlig naar der kommer Klage frem over, at disse Vilkaar ikke ere saaledes, som de burde være. Den Understøttelse, der er tilstaaet, grunder sig paa en Overenskomst af 1889, afsluttet i Henhold til en Bevilling, som blev given paa Finansloven og efter Konference med Finansudvalget. Det er jo let forstaaeligt, at man, da man afsluttede denne Overenskomst, stod med Fordringer, som man mente vare fyldestgørende den Gang, men at man nu er kommen til at se anderledes paa Tingene, fordi Kravene ere voksede netop ud af den Erfaring, man har gjort i den Tidsperiode, der er forløben. Den ærede Ordfører for de Medlemmer, der have bragt Forespørgslen ind (Neergaard), har allerede omtalt Kontraktens Bestemmelser nærmere, og jeg skal ikke komme ind derpaa, men skal kun her nævne en enkelt Bestemmelse, der særlig er fremdraget af det ærede Medlem, nemlig Betalingsvilkaarene over for det forenede Dampskibsselskab. Den ærede Ordfører fremdrog, at Regeringen giver det forenede Dampskibsselskab den Del af Subventionen, 50,000 Kr., som omhandles i Kontrakten, uagtet den Varemasse, der overføres til Parkeston, er ud over de 24,000 Tons, som ifølge den paagældende Bestemmelse skulde være Grænse for Subventionens